

חינוך

זאב, זאב

אפיסת-כוחות מוחלטת. אחר-כך היו בדיקות והחל טיפול חדש: מעשר בלילה עד שמונה בבוקר נאסר עלינו לאכול. בבוקר קיבלנו כדורים, ואז הופיע הרופא עם מגש, ועליו בקבוק קוניאק וכוסית-כאר מהודרת.

מיום ליום העלו את מספר הכדורים, ושוב, אחרי שבלענו אותם קיבלנו קוניאק. ביום השלישי קיבלתי סחרחורת, מיד לאחר שתיית הקוניאק, והרגשתי שכל האברים הפנימיים בוערים. הסמקתי נורא — ממש אדום, והרגשתי כאילו אני נשרף.

ככה זה המשיך: סחרחורת, בחילות, רצון להקיא מכלי שיהיה מה. הייתי על סף איבוד ההכרה.

התחנתי בפני הרופא והאחות שלא יתנו לי כדורים ולא יתנו לי לשתות. שנאתי את הבקבוק ורציתי להיות שוב בבית. רק מזל אינני לי שהרופא הצליח לשכנע אותי שאמשיך בטיפול. ואז, ביום ה-12 איבדתי את ההכרה: לא זכרתי מה קרה לי במשך שלושה ימים.

כשחזרתי להכרה מצאתי שעומדים סביבי, הרופא והאחות, ומחייכים. כל בגדי בארון הבגדים היו קרועים. לא ידעתי איך התנהגתי ומה עשיתי. ואז באה רגיעה פאנאטסטית. הרגשתי רפיון.

התחילו להוריד בהדרגה את מספר ה-כדורים. הטיפול נמשך חודשיים, אבל גם עתה, מחוץ לבית-החולים, אני ממשך לקבל כדור אחד ביום, אבל בלי קוניאק, אם אקח עכשיו כוסית קוניאק אני מסור גל להתעלף. אין לי שום רצון לשתות. הייתי במסיבה, מוגתי עשרות כוסיות ויסקי לאחרים, אך אני שתיתי רק תה.

אני אדם חדש, ולדברי הרופא הצלתי עשרים שנה מהחיים.

תל-אביב

האיש מול „הילטון“

ליוסף פולאק לא היו דרישות מיוחדות מהחיים. הוא עבד כרוחץ-כלים במסעדות על חוף-הים התל-אביבי, והנאתו היחידה היתה לקרוא כל ערב דף-גמרא נוסף, או כל פרק אחר מספרי הקודש, שאסף בספרייתו הפרטית.

לאחר הקריאה נהג יוסף לשבת שעה קלה בפתח דירתו, להשקיף על הים ולנשום אוויר צח. כי שכונת מחלול א', שם התי גורר, לא יכלה לספק הנאות אחרות מאלה. ביום החמישי האחרון נותר פולאק מחוסרי-כל. צריפו נהרס, קבר תחתיו את אוסף ספרי הקודש.

השבון ההוצאות. בחודש מארס השנה ביקרו בצריפו של יוסף פולאק אורחים לא-קוראים, היו אלה מהנדסים וטכנאים מעיריית תל-אביב, שבחנו בעניין את מצב הצריף. פולאק לא הבין מהי הסיבה להת-עניינות הפתאומית, עד שבסוף החודש קיבל מכתב, התום על-ידי סגן ראש עיריית תל-אביב יהושע רבינוביץ, בו הוזהר כי חיו בסכנה, כל זמן שימשיך להתגורר בצריפו.

„כן עליד לנקוט מיד בצעדים הבאים, לפי דרישת מהנדס העיר: להרוס את הצריף.“ פולאק לא הבין עדיין מה פירוש הדרישה. הצריף היה רכושו היחיד. הוא קנה אותו לפני שש שנים מבעליו הקודם, שבנה אותו לפני 40 שנה, ולפי דעתו לא הפריע הצריף לאיש.

נעלמה ממנו עובדה אחת: צריפו הפריע לתוכניות שתוכננו לפיתוח האיזור. על מקור מה של השכונה נועד לקום בית-המלון החדש הילטון, שכלול בריכת-שחייה מפור-ארת. הוא לא ידע גם שהפעם בחרה ה-עירייה בשיטה היעילה ביותר לחיסול שכר-נות העוני: במקום תביעות משפטיות וצווי פינוי חוקיים, הוחלט להשתמש בצו אד-מיניסטרטטיבי משנת 1934, בדבר הריסת מבנים מסוכנים.

פולאק נדהם כשהופיעו בשעה עשר וחצי בבוקר, ביום הרביעי האחרון, פקחי העירייה בלוחית שוטרים. הם הודיעו לו שבאו להרוס את צריפו. הוא ביקש מהם לדחות קצת את הפעולה, ורץ לעורך-דינו לבקש עזרה. כשלא פגש את פרקליטו במשרד, חזר ב-ריצה לביתו. אך הוא איחר את המועד.

בעת היעדרו הספיקו עובדי העירייה ל-הרוס את צריפו בבלודור שהביאו עימם. תחת ההריסות נקבר כל רכושו הול של האיש.

פולאק נשאר ללא קורת-גג, המשיך ללון בין הריסות הצריף. מכתב רישמי מעיריית תל-אביב בישר לו על אסון חוש: בהתאם

האיגרת שכתב זאב איגרת פורסמה כי הדי-חיוני, ביטאון הסתדרות המורים ביש-ראל. היא קראה את ציבור המורים אל הדגל, דירבנה אותו לצאת אלי קרב.

„אלף ושש מאות בנות יהודיות נישאו לערבים“ התריע איגרת, ושאל: „כיצד נעלם מעשה זה מעיני הציבור עד היום? איכה נישא את פנינו אל אחינו בארצות הגולה?“

חישול וכיבוש. כיאה למחנך לא הוי תיר איגרת את קוראיו פעור-יפה וחסרי-ידיעה. הוא הסביר להם הכל: נישואי תע-רובת מאפיינים מיעוטים אתניים, כי המי-עוט נחות הוא, ובאמצעות נישואין עם בני הרוב הוא יכול להיטמע בקרב.

והנה, במדינת ישראל התהליך הוא הפוך. אפילו ערביה אחת לא נישאה ליהודי, מקונן איגרת.

הסיבה, לדבריו, נעוצה בעובדה שבמקור מות רבים נפגשים צעירים ערביים עם צעירות יהודיות. ואת זה יש למנוע. „יש לשתף בפעולה זו גם את תנועות הנוער למיניהן“, קובע איגרת בסיום מאמרו, „יש להעמין על הסכנה שכתופעה שלילית זו של התקרבות יתרה שבין הנוער הישראלי והערבי.“

כי העיקר הוא: „חישול האופי וכיבוש היצר.“

רפואה

נתיב היסורים

גבר לבוש פיגאמה יצא בריצה מבית-החולים תל-השומר, ופקד על נהג המונית: „קח אותי לתל-אביב!“

הוא ברח מפני סיוט הנושא את השם ביתן 34. יומיים בלבד החזיק שם מעמד, לפני שנשבר וברח בחצות-לילה לביתו.

מה קורה בביתן 34 על זה מספר איש-ציבור ידוע, שהצליח לעבור את המיבחן בהצלחה. הוא נכנס לביתן לפני חודשיים כאלכוהוליסט מושבע, וכאשר הגיע לסוף נתיב היסורים השתחרר מן הוויקה לטיפה המרה.

הוא החל ללגום אלקהול בהיותו בגיל 19, כשהיה ישראלי יחידי בין 1500 חיילים בריטיים, שנשלחו לקאהיר בזמן מלחמת-העולם השנייה. בחברתם הוא בילה חמש שנים, רוב הזמן במידבר המערבי, ומהם למד את נוהגי השתייה.

הוא התחיל לשתות כמויות קטנות, שעלו בהתמדה, הגיע ל-15 בקבוקי בירה לערב. כשחזר ארצה המשיך לשתות: בין חמש לשש כוסות-בירה גדולות, בתוספת ארבע-חמש כוסיות קוניאק, או בקבוק יין פשוט זול.

הנה סיפורו האישי:

זאת היתה כמות השתייה היומיומית, מי-לבד ימי עצמאות, תגים ומסיבות פרטיות. השתייה היתה עבורי כיסוי לכאב וצרות אישיות. זאת היתה בריחה. כי ההשפעה של השתייה דומה למעטה ערפל, המנתק אותך מכל גורם של אי-צדק בסביבתך.

אך פעם לא הייתי בחברה של שתיינים, אבל זכרתי כי וינסטון צ'רציל ניהל את כל מלחמת-העולם השנייה כשבקבוק הוויסקי לא מש מידיו.

בניגוד לדעות מקובלות ונפוצות, לא נחלש כושרי הגברי. ההיפך, הוא עלה. כש-שתיתי הייתי במלוא חושי, אך השתלטה עלי עייפות מתמדת והוסר כל יחס ל-עבודה.

אחר-כך התחילו להתגלות אצלי כל מיני סימפטומים מדאגיים. הפסקתי להרגיש את אצבעות רגלי והתחלתי לסבול מכאבים ודקירות בכבד. הרגשתי שאם לא אגש לטיפול מיידי, אני מחוסל לגמרי.

לאחר חודשיים של בדיקות אמרו לי שאני זקוק לטיפול קליני — לא לטיפול פסיכי. הוכנסתי לבית-החולים תל-השומר, אבל המשפחה היתה משוכנעת שנסעתי ל-חוצלארץ.

הוכנסתי לשם בתור חולה רגיל, אך במי-טה לידי שכב עוד חולה שנוקט לטיפול דומה. במשך שמונת הימים הראשונים קיבלנו טיפול של אינפוזיות, בבקבוקים של חצי ליטר. אלה הם אותם הבקבוקים שבהם מש-תמשים בעירוי דם, והשימוש בהם נועד לנקות במהירות את האלכוהול מן הדם.

כל יום נמשך הטיפול שעתיים-שלוש, ו-הוא היה עינוי נוראי. עינוי נוסף התבטא באיסור המוחלט לשתות. איבדתי את הי-תיאבון וישנתי במרבית הזמן. הייתי בי-

„תצאו לנסות - ס"ר-נאפות!“

סיידר נאפות

שמפניה של תפוחים

נשף עם מלכות היופי 1965

בחסות שבועון „לאשה“

בגן-הוואי

15.6.65

בהשתתפות מלכות היופי, סגניותיהן והמועמדות לשנת 1965

בתכנית:

אומנים ידועים, תזמורת ריקודים, הגרלות ושעשועים

הזמנת מקומות: טלפון 58184/444231

ב„רוקוקו“ ופינת המשרדים

כוסו דניאל Photo Daniel

טלפון 23-67-61

עבורי ועבורך מצלמה מעולה

שרות, הדרכה וגישה נעימה

תל-אביב, בן-יהודה 141 (פינת ארלוזורוב)